

OPINIONS

Nº 94 - Any 2017

Desembre... Records... Nostàlgies...

Desembre és el mes que menys m'agrada. Predominen les hores de fosc i això repercuteix en el meu estat d'ànim.

És tard. Després d'un dia atrafegat, desitjava arribar a casa per relaxar-me. No tinc ganes de llegir i sento una barreja d'emocions presidides pel desànim. Poso en marxa l'aparell de música i em dispo a escoltar l'orquestra d'André Rieu i el seu violí que sempre em proporcionen una sensació de pau. M'acomodo davant la llar de foc i quedo embadalida veient les flames que fa la llenya quan crema. Un moment propici per recordar... Records emmagatzemats en el laberint dels passadissos de la memòria, que es remunten a la infantesa i van passant per diverses èpoques fins arribar a l'avui.

Tots, van i venen, sembla que la ment juga amb ells a fet i amagar. Uns omplen el meu cor de joia, altres, procuro rebutjar-los, doncs només em porten malsons i obren ferides que semblava el temps havia cicatritzat.

Potser perquè s'apropen les festes de Nadal, la nostàlgia fa niu en el meu cor i el primer record que em ve a la ment és el dia de Nadal recitant la "dècima" que m'havien ensenyat les monges a l'escola, i que, declamava gesticulant amb mans i braços perquè els qui m'escoltaven, no els quedés cap dubte del que havia passat en aquella cova on havia nascut un nen que els seus pares li havien posat per nom Jesús. Era un moment de joia per els grans, que agraiïen aplaudint sorollosament i que gratificaven donant-me uns quants centimits.

Passada aquesta època bonica en què creus en els reis mags, els Nadals varen ser monòtons i no recordo res destacat fins que, em vaig casar i ser mare.

Un altre dels records que em torna en aquestes dates, és la il·lusió dels meus fills quan, com un ritual abans de ficar-se al llit obrien la finestreta del calendari d'Advent i, mentre els acotxava, em preguntaven *¿Mami, quans dies falten perquè s'inauguri la fira de Santa Llúcia?* Pregunta que jo responia amb un somriure dient: "a veure, a veure... un dia menys".

Anar a la fira era un moment de joia per a tots. Compràvem l'arbre, boles de colors per guarnir-lo, molsa, figuretes de plom per posar al pessebre que cada any anàvem engrandint i, per últim, el que més esperaven era muntar damunt d'una somereta que, menada pel seu amo, els passejava amunt i avall de l'avinguda. (La fira de Santa Llúcia encara es fa al peu de les escales de la catedral de Barcelona i comença un mes abans de Nadal fins a Reis.)

Es va acabar l'època de la innocència i els preparatius nadalencs es van convertir en un... *¿Mami, aquest any no penses guarnir l'arbre i fer el pessebre?* I seguien: *Sinó fos perquè tinc molta feina "estudiant" t'ajudaria.* Els feia il·lusió veure-ho tot ben parat, però, ajudar... era una altra història.

En, arribar el dia de Nadal, taula plena: el meu espòs, fills, padrins i familiars; menjar a dojo; xerrameca; xafarderies; acudits i rialles... Un bon i gran record.

En l'actualitat, segueixo guarnint l'arbre i fent el pessebre perquè quan arribi un dels meus fills amb la seva esposa i els meus nets, trobin ambient nadalenc. Però, en seure a taula, sorgirà una punxada d'enyor pensant en els que van ocupar el meu cor d'una manera o d'una altra, amb l'afegit que l'altre fill, que viu a milers de Km. amb la família que ell ha creat, tampoc podrà ser-hi present. La seva absència entristirà el meu cor i, malgrat ens veurem i parlarem, per videotrucada, físicament no sentiré la seva abraçada dient-me <<Bon Nadal Mami.>>

Tot plegat fa que, aquestes dates, més que alegria em produeixin nostàlgia.

Més sentiments personals:

Diu en Lluís Llach en una de les seves cançons. <<És impúdic l'enyor; confereix una estranya complicitat a sentiments i objectes. Traça amb colors llampants, perfils quasi oblidats i de tot treu profit per abaltir i sotmetre>>.

L'enyor sempre prové d'un record, però, quan ets gran, tirant a vella, i fas anar enrere la maneta que mou la moviola de la teva vida, te n'adones que la memòria ha barrejat o capgirat records que no sempre són testimoni fidel de la veritat.

Tenim tendència a exagerar-los i, els bonics, omplen el nostre cor de joia; però, altres, com diu en Llach, ens han abaltit i sotmès durant molt temps. Potser si ho pensem fredament, també han estat desproporcionats, cosa que només ha servit per posar-nos de mal humor i passar una mala estona.

Exagerats o no, recordar somnis de joventut i algun que altre de no tan jove, em fan somriure: uns per la seva ingenuïtat, altres... no tan ingenus.

Quasi sempre eren motivats per l' enamorament que començaven amb voluptuositats i mirades, seguides de carícies i petons, del desig d'uns llavis anhelosos de saber el gust d'una altra saliva i la profunditat d'aquella boca, el frec a frec de dos cossos bellugant a un ritme compassat fins esgotar el desig...

Tot plegat, imatges agosarades de passió però amb una intensitat tan desmesurada que semblaven reals; mentre, el cor, glaçava les neurones i feia oblidar per uns moments que només era... un somni.

Malgrat en algun cas aquests somnis poden tornar-se obsessius i convertir-se en una necessitat física que capgira la ment amb el conseqüent desassossec i patiment. Malgrat això, somiar omple el cor de joia, abans que una realitat decebedora els faci miques.

Diuen que el temps fa tocar de peus a terra i que, a certa edat, aquest tipus de somnis ja no es tenen. ¿Qui diu que a la vellesa la vida no pot portar sorpreses que donin ales per a volar?

Durant anys vius una quotidianitat on predomina la rutina amb fets i emocions, però un dia, de cop i volta, sense saber el com ni el perquè, quan les emocions que produïa l'enamorament han passat a ser només un record en la memòria, apareix aquella persona que fa renéixer una il·lusió, una força desconeguda, un sentiment vital i alhora demolidor, que feia temps no senties i... sorgeixen ganes de trencar motllos i deixar-te atrapar per aquesta emoció.

¿Per què s'ha de renunciar a ella i, si ve al cas, realitzar-la?

A certa edat trobes harmonia en el silenci, la independència, el no haver de donar explicacions a ningú, i no importa el que diguin els altres, però... hi ha moments que enyores una espatlla on recolzar-te i, sobre tot, l'emoció que produeix dir o escoltar un... t'estimo.

Malgrat és una emoció amb la qual es poden barrejar algunes pors, cal deixar-les de banda i viure plenament aquell sentiment on una mirada, un somriure, el contacte d'unes mans, una abraçada, un petó... omplen totalment el cor.

¿Heu estimat mai de veritat? ¿O només heu sentit el pur instint d'atracció cap una altra persona que dura just el temps de satisfer el desig, per passar després a ser només un punt en la memòria?

Ben segur no us caldrà rumiar gaire per respondre aquestes preguntes.

Records, somnis, tot si val, si fan de contraverí per els moments de decepció i tristesa que, en algunes ocasions, han estat a punt d'ensorrar el nostre món.

Buits, silencis, quietuds, preocupacions, decepcions... realitats negatives que, l'única cosa que els pot servir d'antídot i fer-les capgirar en una melodia meravellosa és... l'amor.

Si es presenta, no deixeu d'escoltar aquesta melodia.

La meva felicitació:

Desembre últim mes del calendari. Amb ell se'n van una colla de propòsits i anhels que, amb cert optimisme, havíem cregut que podrien realitzar-se durant el 2017.

Alguns propòsits els hem deixat de banda a consciència, i, algun que altre desig no s'ha complert, però, val la pena pensar que, el 2018 serà més generós. Aquest pensament ens mantindrà dempeus amb il·lusió durant tot l'any que s'apropa.

Desitjo a tots els que m'heu acompanyat llegint les Opinions, que durant el 2018, a part de salut i diners, es realitzi un altre verset d'una cançó d'en Lluís Llach que diu... "*Encara somio un demà ple de força i el goig d'estimar*". Una frase molt bonica plena d'esperança, a la que afegeixo... Malgrat els anys.

Que el fred meteorològic actual, no qualli en els vostres cors i que s'acompleixin tots els vostres somnis.

Una càlida i estreta abraçada.

!!!BONES I JOIOSES FESTES!!!

Maria Mercè Usón